

POLTRE(S): ESPRÉMER EL LLENGUATGE

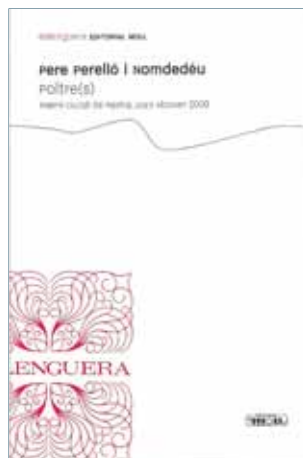
Amb el poemari *Poltre(s)*, Pere Perelló i Nomdedéu va convocant els seus referents poètics, és a dir, de Hölderlin a J.V. Foix, de Yeats a Enric Casasses, d'e.e. cummings a Àngel Terron, de Miquel Bauçà a Paul Celan, de Valéry, Adorno i Heidegger a Andreu Vidal

Text: **Josep Antoni Calvo**
pepcalvo@hotmail.com

Pere Perelló i Nomdedéu és l'autor de *Poltre(s)*, premi Ciutat de Palma Joan Alcover 2009. Autor, també, dels llibres de poesia *La llei* (2004) i *Hypnes* (2009) i coautor d'altres treballs poètics amb Carles Rebassa, Jaume C. Pons Alorda i Emili Sánchez-Rubio. És un poeta mallorquí, nascut a Palma, tot i que des del 2008 viu a Mèxic D.F., una dada que, potser, sorprendrà, però que segurament dotarà de sentit i farà més entenedors alguns poemes del llibre que avui comentam, com *Pintores catalanes en Mèxic*: “La signatura serva / L'exili del llenguatge / Pàtria / (Obscura taca / Tàpia des d'on guaita / Arrapada / La blanc/negra Mirada / De l'ocell / Corpuscular)”.

Amb el poemari *Poltre(s)*, Pere Perelló va convocant els seus referents poètics, és a dir, de Hölderlin a J.V. Foix, de Yeats a Enric Casasses, d'e.e. cummings a Àngel Terron, de Miquel Bauçà a Paul Celan, de Valéry, Adorno i Heidegger a Andreu Vidal, una sèrie de figures respectables amb les quals l'autor ha anat bastint un univers curiós, carregat de sorpreses. Es tracta d'una espècie d'invocació per després executar, si es pot dir així, una poesia pròpia, especial, sintètica, despullada de certs artificis per anar directament al bessó i mostrar-nos l'estructura bàsica dels pensaments: “Als Statthalter -des Nichts / Adorno-Valéry-Heidegger / Tan a prop / D'on el mot / Dilata / L'absència de món / L'a lluny es delata / Sentit per a tot / Cap món no li cal, / Al llenguatge / Ni cap

llenguatge, / Li cal al món / I si parlés / Tan sols / Perquè em cal / A mi”. I mentre transitam en aquesta dansa metafísica, els poemes aprofundeixen, analitzen, graten en qüestions com el sentit, la significació, la identitat, l'ésser, l'absència o el llenguatge: “Això és / Pedra / Que s'es / Mi / Co / La / Dins l'úter / Del Sentit”. Com veis, el poeta va forçant el llenguatge fins a límits insospitats, fins al màxim, per posar-ne a prova el seu potencial o, si ho voleu, per esprémer-lo i així poder assaborir-ne l'essència pura en una dosi petita.

Poltre(s) s'inspira en *Horses* de Patti Smith i el poltre de tortura. Per escriure cada vers, cada poema, cada mot implicat en la construcció d'aquesta poesia, sembla haver-los posat a prova

Amb aquest poemari, Perelló ha apostat pel risc

fins a trobar el punt just on volia arribar. I així ens ho diu, a les clares, en un poema: “La paraula torturada / -No la tortuosa- / Sobre el poltre de tortura / De versificació”. Cal dir que amb aquest poemari, Perelló ha apostat pel risc -i se n'ha sortit sense problemes- per dur a bon port el seu objectiu poètic. Els poemes, en general, són breus i tenen l'encant de fer-nos sentir una música que no deixa de sonar a cada lectura i relectura, perquè la poesia és això, música que transmet sensacions, perquè les paraules col·locades d'una determinada manera ens ofereixen qualche cosa que ens arriba ben endins, encara que no la copsem en una primera lectura. És per això, no em cans de repetir-ho, que cal rellegir els poemes amb calma.

A *Poltre(s)*, s'hi sintetitzen les dues facetes que l'autor conrea: la filosòfica o hermenèutica i l'expressiva i irònica, que són rastre-

jables en la poesia de Pere Perelló. Els poemes de *Poltre(s)* tenen una estructura mètrica i rítmica molt marcada, per tant, es tracta d'un llibre formal tant si analitzam la faceta filosòfica dels poemes com si ens endinsam en la més expressiva i irònica: “Iscomar / groqueczemalmar / a(POR)ema / on els confins condormen / el somni dels dofins / (car / un camió / no hi cap / dins l'avió) / i fa tanta calor a la coberta / que les nines s'hi estan en banyador”.

Al llarg dels prop de cinquanta poemes que formen part d'aquest llibre descobrirem una veu poètica que va agafant força dins el panorama poètic actual que s'escriu en català, una veu capaç de sintetitzar reflexions de manera clara i equilibradament poètica. Una mostra més de la capacitat espremedora del llenguatge per oferir-nos, a continuació, un tast poètic carregat de sensacions i matisos.

Poltre(s)
Pere Perelló i Nomdedéu

Editorial Moll, Palma, 2010
96 Pàgs / 8 €

EN DEFENSA DEL PERIODISME

Text: **Sebastià Bennasar**
ballaruga@hotmail.com

Que el periodisme en el nostre país està patint un canvi molt notable és una cosa que ningú no posa en dubte i molt manco pel que fa a la premsa escrita, que des de l'aparició d'internet i del fenomen de les publicacions gratuïtes ha viscut sotragades ben considerables pel que fa a la qualitat de les informacions que hi apareixen, i al rigor i a l'anàlisi que se suposa que ha d'oferir la premsa escrita per contraposició a la immediatesa de la ràdio, internet i la televisió. En el nostre país, que ha tengut periodistes molt bons i notables -i no només els de l'època gloriosa anterior al 1936 sinó també amb posterioritat i en l'actualitat (tot i que costa més seguir-los per la multiplica-

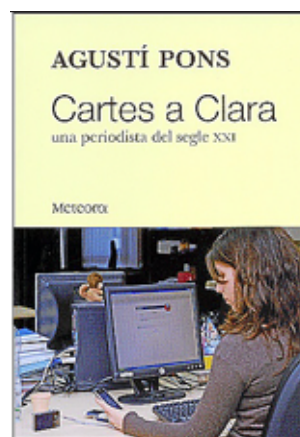
Diàlegs àgils, bones descripcions de paisatges, extraordinàries descripcions gastronòmiques...

ció de formats i de mobilitats en cases editores i pels continus canvis en les graelles televisives)-, n'hi ha hagut pocs que hagin reflexionat sobre el seu ofici i són encara menys els que han reflexionat sobre la reconversió del periodisme en el trànsit entre el segle XX i el XXI. Doncs bé, Agustí Pons fa exactament això a *Cartes a Clara*, el llibre que l'editorial Meteora va treure al carrer el passat mes de març.

Pons, que ha exercit la professió en diversos costats de la trinxera -fent periodisme de carrer i periodisme de taula a la premsa escrita; que ha estat dins de l'administració i que ha fet ràdio-adreça deu cartes a Clara, una becària amb qui creua dos freds petons el dia que s'acomiada. Les cartes de Pons són una reflexió molt lúcida i encertada que parteix de la vivència personal per a la dissertació global per mostrar-nos què ha quedat pel camí en la tradició de l'ofici de

periodista i el que ja no tornarà: el periodisme de carrer pur i dur, que no es feia a les redaccions esperant les notes de premsa oficials sinó que es feia a base d'uns professionals que lluitaven per aconseguir cada una de les notícies.

El llibre de Pons hauria de ser una lectura imprescindible per a tots aquells que volen ser periodistes i per a tots aquells que ja s'han incorporat a les redaccions des de fa poc i que tenen a les seves mans l'obligació i l'exigència de fer millor la seva feina: és a dir, de qüestionar-se cada dia el perquè de la realitat que intenten explicar als seus lectors. Per mi, com a periodista, el perquè és la pregunta que més m'importa de la sacrosanta regla del què, el qui, el com, el quan i l'on. El per

què és el que realment vull que m'expliquin les notícies que lleigeixo i que són el punt fundacional sobre el que s'hauria de basar la informació en un diari (sense descomptar, per descomptat, les altres preguntes).

Pons ens alerta en aquestes cartes de moltes coses. En primer lloc de la poca importància que tenen a les nostres facultats els autors que ell considera canònics del periodisme del país, començant per Eugeni Xammar -gràcies a Quaderns Crema per la seva recuperació- i continuant per Nèstor Luján, passant per Josep Pla i acabant en Montserrat Roig, per posar-ne només uns quants exemples (jo hi afegiria com a imprescindible el Ramon Bar-

nils, però això ja és preferència personal). Les universitats, ja se sap, i les facultats de periodisme encara més, sovint neguen la història pròpia en benefici dels grans noms internacionals, de vegades per desconeixement i de vegades per mala fe. En segon lloc ens alerta del poc coneixement d'història que tenen els periodistes actuals i ho lamenta profundament en diversos punts del llibre. I en tercer lloc ens avisa sobre l'escassa especialització en el gremi on de vegades es prima més el coneixement tecnològic que no pas la qualitat de la publicació. Tot això fa que aquest sigui un llibre fonamental, no tan sols per als periodistes i per als aspirants a ser-ho, sinó també per als empresaris de comunicació i per als ensenyants del nostre ofici. Potser a tots ens aniria millor.

Cartes a Clara
Agustí Pons

Editorial Meteora, Barcelona, 2010
256 Pàgs. / 18 €